

КАЛОЯНЪ / остава няколко мига замисленъ, играе си съ никакъв предметъ на писалищната маса . После изведнъжъ се разсива /

Бориле, ти навсѣкжде виждашъ само злото. Винаги подозрителенъ! Какво отъ това, че императорътъ се вижда съ царицата? Тя не е господарка на невѣрници та да се забуля отъ хората... А Балдуинъ е рицаръ... Азъ му вѣрвамъ... / снѣ се / вѣрвамъ му повече отколкото на тебе самия, ей Богу, макаръ да си ми сестреиникъ.

БОРИЛЪ / навхсенъ /

Не си прави сега шеги, вуйчо... Твоя работа. Азъ само си казвамъ думата. Лека нощъ! / покланя се и излиза /

/ Калоянъ се разхожда замисленъ нагоре-надолу съ скръстени на гърба ръце /

ЦАРИЦАТА / се появява на чердака /

Калоянъ внезапно се завърна... Ако латинецътъ му обади за моста измама? А той, гордиятъ, недосегаетъ, да остане да се разсива надъ моя позоръ...

Какъ го мразя! Да можехъ, сама бихъ отишла и ударила съ кинжалъ онова каменно сърдце! / влиза при царя /

КАЛОЯНЪ / чете едно писмо /

Какво ти е, Марио?
Болна ли си? / продължава да чете /

ЦАРИЦАТА

Не. Писмо ми няма.
Къде ще заповѣдатъ да постелятъ трапезата?

КАЛОЯНЪ

Не мога да се мамя... Ти криешъ нѣщо отъ менъ. Не мога да те позная. Тѣй бледно и изпито е лицето ти. Очитъ ти са пълни съ тревога... Ето! Ти цяла треперишъ... Говори...

/ улавя я за ръцетъ /

Говори!

/ навънъ тътнежи и свѣткавини /